

i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Landstinget, hvor der er tilvejebragt Enighed mellem alle Partier om dets Affattelse. Jeg skal under disse Omstændigheder ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i Lovforslaget. Der er blót et enkelt Punkt; jeg kunde ønske at gøre nogle Bemærkninger om. Det er de saakaldte frivillige Overenskomster.

Jeg skal erkende, at den Affattelse, disse Bestemmelser nu har faaet ved det Kompromis, som er kommet i Stand i Landstinget, betegner et Fremskridt i Sammenligning med den hidtil gældende Lovordning; men at det skulde være en fuldt tilfredsstillende Ordning, man naar herigennem, kan jeg ikke erkende. Ordningen er mangelfuld, det heldigste havde været, at Bestemmelserne om Overenskomster helt var faldet bort; thi naar Talen er om frivillige Overenskomster, tror jeg helst, der skulde have været en Tilføjelse om, at i Virkeligheden er de ofte — jeg kunde fristes til at sige som Regel — lige det modsatte af frivillige.

Men dernæst er der en Fare ved disse Overenskomster ogsaa i de Tilfælde, hvor de maatte være frivillige, nemlig den, at de faktisk bidrager til at sætte Huslejen op, ikke alene indenfor det enkelte Hus — er den blevet sat op for et Par Lejere, glider den lettere op for hele Ejendommen —, men ogsaa for hele Kvarteret, hvis Lejeforhøjelsen breder sig lidt videre ud. De frivillige Overenskomster bidrager saaledes til, at Skruen faar endnu en Omdrejning højere op, som der ikke var nogen Anledning til.

Bestemmelsen om, at disse saakaldte frivillige Overenskomster nu skal mundtlig bekræftes for Nævret, er et Fremskridt, navnlig naar Nævnene er sig klart bevidst, at det for dem gælder om at faa Klarhed over, hvorvidt der foreligger en virkelig Overenskomst eller ej. Jeg håber, man vil være klar over, at Betydningen af Bestemmelsen netop ligger i den Virksomhed, som Nævnene er pligtige at udfolde for at komme til Klarhed over, om vedkommende har ladet sig intimidere til at gaa ind paa Overenskomsten, eller den virkelig beror paa vedkommendes eget Ønske; altsaa er frivillig i Ordets egentlige Forstand.

Den udvidede Adgang til Appel har været nævnt ogsaa af en foregaaende Taler, og jeg for mit Vedkommende betragter den ogsaa som et Fremskridt, som en Forbedring af den hidtil gældende Lovregel.

De øvrige Bestemmelser skal jeg ikke dvæle ved. Jeg skal kun pege paa den Be-

mærkning i Landstingsudvalgets Betænkning, der omtaler, at man har været inde paa Drøftelsen af Spørgsmaalet om Muligheden af ogsaa at regulere Lejen for Værelser med fuld Kost. At der i dette Forhold er blevet drevet et ganske sikkert i mangfoldige Tilfælde drives omfattende Misbrug, nærer vistnok ingen Tvivl om, og naar det ikke tidligere og heller ikke ved denne Lejlighed er lykkedes at faa optaget en Bestemmelse derom i Huslejeloven, er det, som allerede fremhævet af Venstres ærede Ordfører (Slebsager), fordi man har ment, at Institutioner, der beskæftiger sig med denne Lovs Gennemførelse, ikke var særlig egnede til at paatage sig netop dette Hverv. Men deri ligger selvfølgelig ikke nogen som helst Anerkendelse af, at dette Omraade ikke kan gøres til Genstand for Lovgivning, eller at der ikke skulde være nogen Mulighed for at ramme de sikkert meget omfattende Misbrug, som her gaar i Svang. Derfor hilser jeg med Glæde den Udtalelse, der findes i Landstingsudvalgets Betænkning, og Indenrigsministerens Bebudelse af at ville tage Spørgsmaalet op og muligis i en nær Fremtid gøre det til Genstand for et Lovforslag.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse til uforandret Vedtagelse.

Asger Karstensen: Det Forlig, som er sluttet om dette Lovforslag i Landstinget, vil jeg ikke kalde noget godt Forlig. Det har efter Omstændighederne, for overhovedet at komme Vej frem, været nødvendigt at slutte det, men efter min Mening er det Forslag, som foreligger for Tinget i Dag, i Forhold til den Tid, vi lever i, i Forhold til hele Udviklingen af Pengeforholdene i Samfundet i den Periode, vi har gennemlevet, siden vi sidst behandlede Huslejeloven, den daarligste Huslejelov; der har ligget paa Rigsdagens Bord. Dette vil jeg gerne motivere lidt udførligt, idet jeg mener, at adskillige af de Betragtninger, som jeg her faar Lejlighed til at fremføre, har Krav paa at blive fremført under en Forhandling som den nærværende.

Jeg vil da begynde med at sige, at et af de Forhold, som det forekommer mig, at Huslejelovgivningen skulde tage sig af og ordne, nemlig Forholdet mellem de gamle og nye Ejendomme, har man ganske ladet ude af Betragtning. Stillingen er den, at de gamle Ejendomme stadig lever under denne Lovgivnings Bestemmelser og derfor faar en meget lille Leje af de respektive Lejere, medens de nye Ejendomme, som